

Ο όσιος Παΐσιος και η κοινωνική ευθύνη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μια φορά είχαν έρθει έξω από το χωριό μας οι αντάρτες. Έξω στο κρύο... πεινασμένοι... τους λυπήθηκα. Πήρα ένα ψωμί και πήγα να τους το δώσω. Άσχετο αν κυνηγούσαν στα βουνά τον αδερφό μου. Εγώ το καθήκον μου το έκανα.

— Πως σας δέχτηκαν γέροντα;

— Παραλίγο να έβρισκα τον μπελά μου. Δεν πίστευαν ότι βγήκα να τους δώσω να φάνε!

* * *

...Μια άλλη φορά κατέλαβαν το χωριό μας οι αντάρτες. Μας μάζεψαν σ' ένα σπίτι, στριμωχτά, σαν σαρδέλες. Ξαπλώναμε πάνω στις πέτρες και τα πόδια του ενός στο κεφάλι του άλλου... για νάχουμε χώρο. Την άλλη μέρα μας περνάν από «Δικαστήριο». Εμένα θέλαν να μου κάνουν κακό αλλά δεν εύρισκαν αιτία. Φωνές, φοβέρες... Στο τέλος ένας συγχωριανός μου που έκανε τον δικαστή μου λέει άγρια:

— Γιατί ο αδελφός σου είναι με το Ζέρβα;

— Δεν μου λες, του λέω, είναι μεγαλύτερος ή μικρότερός μου ο αδελφός μου;

— Μεγαλύτερος, απαντάει.

— Ε! αφού είναι μεγαλύτερος θα δίνει λογαριασμό σε μένα τι κάνει;

Δεν έβρισκε τι να πή, έδωσε διαταγή να με κλείσουν σ' ένα δωμάτιο μόνο μου. Τι τους έβαλε ο διάβολος να κάνουν. Επειδή αυτός ο συγχωριανός γνώριζε οτι εγώ είμαι της εκκλησίας, στέλνουν το βράδυ μέσα στο δωμάτιο δύο αντάρτισσες, σχεδόν γυμνές... Τάχασα.

— «Παναγιά μου βοήθα με» φώναξα. Αμέσως ένοιωσα τη βοήθεια του Θεού.

— Δηλαδή γέροντα τι έγινε;

— Να, τις έβλεπα απαθώς. Σαν να μην ήταν γυμνές... με αγνότητα. Όπως, ας πούμε έβλεπε ο Αδάμ την Εύα στον Παράδεισο, πριν από την πτώση. Αθώα, φυσικά... χωρίς πονηρία σαρκική.

— Και μετά, τι έγινε;

— Ε! μετά τις μίλησα με το καλό... «Κοπέλες, εσείς να κάνετε τέτοια πράγματα... δεν ντρέπεστε».

Στο τέλος ντράπηκαν... ντύθηκαν και βγήκαν εξω κλαίγοντας!! Βοήθησε η χάρις του Θεού!!

(σ. του γράφοντος: Ο γέροντας θάταν τότε γύρω στα είκοσι).

* * *

....Στο χωριό μας οι αντάρτες είχαν πειράξει μερικές οικογένειες. Όταν μετά ήρθε ο στρατός τότε μερικοί γύρεψαν εκδίκηση.

Πήγαν και πιάσανε τα σπίτια των αριστερών, τους δικούς τους, με κακό σκοπό. Μπήκα στην μέση. «Τί; τον Μωσαϊκό νόμο θα εφαρμόσουμε; Οφθαλμόν αντί οφθαλμού; Χριστιανοί δεν είμαστε;». Κόντεψα να πάθω και εγώ ζημιά!! Βλέπεις είχαν μεγάλο πόνο! Άλλος είχε χάσει γυναίκα, παιδί, αδελφό... είχαν μεγάλο πόνο οι άνθρωποι.

* * *

Κάποια φορά μου μήνυσε ο γέροντας να κατέβω στο κελλί του. Πήγα χαρούμενος που θα τον έβλεπα. Είχε κέφια, με κέρασε, και έκανε πολλά αστεία. Μετά μου είπε το λόγο που με φώναξε.

— Πάρε αυτό το γράμμα να το πάς στο μοναστήρι, στη Σουρωτή, μούδωσε το γράμμα,... περίμενε να φέρω και... γραμματόσημο!

Γέλασα! Το πήρα για αστείο! Άφού θα το πήγαινα εγώ προσωπικά, τι χρειαζόταν το γραμματόσημο; Γέλασε και ο γέροντας και συνέχισε τα αστεία. Έφερε το γραμματόσημο και το κόλλησε ηχηρά πάνω στο γράμμα, ενώ συνέχισε να λέει διάφορες έξυπνες παρατηρήσεις που με έκαναν να σκάω στα γέλια.

Αφού γελάσαμε και χαρήκαμε, ο γέροντας σοβαρεύτηκε και μου είπε:

— Σοβαρά το έβαλα το γραμματόσημο. Τον κοίταξα με απορία και συνέχισε.

— Ναί, σοβαρά... για να μην αδικήσω!

— Ποιόν ν' αδικήσετε γέροντα;

— Το κράτος! Κανονικά έπρεπε να το στείλω με το ταχυδρομείο, να πληρώσω και να πάρει το κράτος το φόρο. Τώρα έτσι χωρίς γραμματόσημο, θα έκλεβα το φόρο από το κράτος!

— Μα γέροντα.. εδώ οι άλλοι κλέβουν τα πεντοχίλιαρα με τα πάμπερς! Εσείς για ένα γραμματόσημο σκάτε;

— Δεν έχει σημασία... Επειδή ο άλλος είναι κλέφτης να γίνω και εγώ;... Δηλαδή επειδή ο άλλος είναι φονιάς, να σκοτώσω; Δεν πάει έτσι το πράμα.

— Μα γέροντα εδώ όλοι κοιτάνε να κλέψουν το κράτος, τα χρήματα που μαζεύουν από τους φόρους... Έρχονται οι πλούσιοι, δήθεν ότι θα κάνουν κάποιο εργοστάσιο ή άλλη δουλειά, παίρνουν «επιδότηση» από το κράτος, δηλαδή τα χρήματα που μαζεύονται από τους φόρους, και μετά με διάφορους τρόπους, τα «τρώνε».

Βγάζουν μετά τα χρήματα στις τράπεζες του εξωτερικού, αγοράζουν διαμερίσματα στη Γενεύη, στο Παρίσι... Αυτό κάνουν οι πλούσιοι, οι πολιτικοί... όλοι που προσπαθούν να πάρουν κάποιο αξίωμα... Γιατί να πληρώνουμε φόρους; Για να τα κλέβουν αυτοί;

— Αυτοί που κάνουν αυτά τα πράγματα είναι οι χειρότεροι Έλληνες. Γι' αυτό προσεύχομαι «να έρθει ένας αέρας». Να τους σηκώσει όλους αυτούς, πολιτικούς κ.λ.π. και να έρθουν άλλοι στα πράγματα... πιο τίμιοι. Εντάξει, να κάνει και ο πολιτικός μια βίλλα, δε βαριέσαι... ας κάνει!.. ΑΛΛΑ να ενδιαφερθεί και για τον τόπο, για την ΠΑΤΡΙΔΑ... να κάνει κάτι για το γενικό καλό...

Οι σημερινοί μόνο για το συμφέρον τους νοιάζονται... Αδιαφορούν τελείως για το γενικό καλό, για την Πατρίδα, για το Κράτος!

Πά! Πά! Πά! Κατάντια!

Παλιά υπήρχε και φιλότιμο. Προσπαθούσε ο άλλος που έπαιρνε ένα αξίωμα, να κάνει κάτι! Με ψήφισαν, σου λέει, με εμπιστεύθηκαν! Πολλοί μάλιστα έβαζαν και από την τσέπη τους για να γίνει κάτι καλό στο χωριό ή στην Πατρίδα... στο κράτος. Η Πατρίδα είναι σαν μεγάλη μάννα. Σκεπάζει με τις φτερούγες της όλους τους Έλληνες, να μπορούν να δουλεύουν, να ζουν ήσυχά, να λατρεύουν τον Θεό

τους! Για σκέψου νάταν εδώ οι Τούρκοι; Να πηγαίνεις το πρωί στη δουλειά, στο χωράφι και να μην ξέρεις αν θα γυρίσεις ζωντανός! Να δουλεύεις και νάρχονται με το ζόρι να πάρουν τους κόπους σου... ή την γυναίκα ή το παιδί σου. Τα περάσαμε αυτά εμείς οι Έλληνες.

Ενώ τώρα υπάρχει το Ελληνικό κράτος και σκεπάζει τον καθένα με τις φτερούγες του και αισθάνεται ασφάλεια.

Αυτό το κράτος όλοι το πολεμάνε!! Βάλθηκαν να το καταστρέψουν!!... Ο καθένας με τον τρόπο του..άλλος να μην πληρώσει φόρο... άλλος να μην κάνει καλά τη δουλειά του, την υπηρεσία του, να μή δουλεύει καλά η κρατική μηχανή, να πάει πίσω το εμπόριο, η οικονομία, όλα! Θέλουν να καταστρέψουν το Ελληνικό κράτος! Μασώνοι αυτοί που είπες εσύ και άλλοι πολλοί.

Αν δεν το στηρίξουμε και εμείς αυτό το κράτος, ποιός θα το στηρίξει;

— Καλά γέροντα... εμείς να πληρώνουμε τους φόρους για να τους «φάνε» οι άλλοι;

— Εμείς να κάνουμε το σωστό. Να κάνουμε το καθήκον μας... από κεί και πέρα άλλος έχει την ευθύνη.

Πηγή: Αθανάσιος Ρακοβαλής «Ο πατήρ Παΐσιος μου είπε...», εκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998